

20
DE ANI
HUMANITAS

Radu Paraschivescu (n. 14 august 1960, București) este absolvent al Facultății de Filologie din București. După absolvire lucrează ca profesor de engleză, iar apoi ca bibliotecar. În 1993 se angajează redactor la Editura Olimp. Urmează transferul la Elit, iar de acolo la RAO. De la începutul lui 2003 lucrează la Humanitas, unde este senior editor și coordonează colecția „Răsul lumii”. Radu Paraschivescu este o prezență bine conturată în presa românească din ultimul deceniu. Scrie tablete despre televiziune (*Observator cultural* și *Evenimentul Zilei*), se ocupă de cronică traducerilor (*Ideii în Dialog*) și își fructifică pasiunea pentru sport (*Gazeta sporturilor* și *Viva*). Publică articole și fragmente de proză în *Dilema Veche*, *Orizont*, *România literară* și *Diverta Magazin*. În prezent deține rubrici în *Adevărul*, *ProSport* și *Esquire*. Din 2008 realizează emisiunea „După vorbă, după sport” la Radio France Internationale. Traduce romane și eseuri ale unor autori celebri din literatura engleză și americană (Salman Rushdie, Julian Barnes, William Golding, John Steinbeck, Jonathan Coe, David Lodge, Stephen Fry, Kazuo Ishiguro, Nick Hornby, William Burroughs, Virginia Woolf etc.). Debutează ca scriitor în 2000 cu romanul *Efemeriada*. În 2005 devine autor al Editurii Humanitas.

Cărți: *Efemeriada* (2000, Libra); *Balul fantomelor* (2000, RAO, reeditare Humanitas, 2009); *Bazar bizar* (2004, Mașina de scris, reeditare Humanitas, 2007); *Fanionul roșu* (2005, Premiul Ioan Chirilă pentru cea mai bună carte de sport a anului); *Ghidul nesimțitului* (Humanitas, 2006); *Fie-ne tranziția ușoară. Mici rostiri cu tâlc* (Humanitas, 2006); *Mi-e rău la cap, mă doare mintea. Noi perle de tranziție* (Humanitas, 2007); *Cu inima smulsă din piept* (Humanitas, 2008, nominalizată pentru Cartea anului de *România literară*); *Răcani, pifani și veterani* (coord., Humanitas, 2008); *Dintre sute de clișee. Așchii dintr-o limbă tare* (Humanitas, 2009).

RADU
PARASCHIVESCU

Cu inima
smulsă
din piept

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Alice Ene
Concepție grafică: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Iuliana Pop
DTP: Corina Roncea, Carmen Petrescu

Tipărit la „Monitorul Oficial” R.A.

© HUMANITAS, 2008, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PARASCHIVESCU, RADU

Cu inima smulsă din piept / Radu Paraschivescu. – București:

Humanitas, 2010

ISBN 978-973-50-2602-8

821.135.1-31

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Prolog

În Portugalia, pietrele încinse de soare și plesnite de vânt spun povești. Poveștile alunecă din vârful orașelor spre apa care linge țărmuri și acoperă secrete. Atlanticul freamătă nerăbdător sau, dimpotrivă, pândește letargic – amarez sub vraja unei prințese năzuroase. Douro, Tejo și Mondego despică Portugalia ca trei lame albastre, oferindu-se corăbiilor în care sunt lăsate la agitat butoaiele cu vin de Porto, transatlanticelor ieșite din Lisabona spre porturi de peste mări și țări, canotorilor plecați cu o vâslă în căutarea faimei. Și totuși, aici parcă mai mult ca oriunde, apa trece, pietrele rămân. Iar în fața lor trebuie să taci, să asculți și să-ți închipui. Așa a fost dintotdeauna.

De departe, Coimbra seamănă cu o piramidă împănată cu ochi. Când te apropii, îți dai seama că ochii sunt ferestre deschise spre Mondego și spre faleza pe care câțiva labradori se fugăresc fără grijă. Quinta das Lágrimas e undeva la margine, departe de studenții care urcă piepțiș spre Universitate, de restaurantele cuibărite la colțul stradelor late cât brațul, de biserica romanică postată în piața centrală. Gazonul vălurit are o împletitură de plasă, un brâu transparent prin care se văd cinci jucători

de golf rezemați în crose. Un drumeag neîngrijit dă ocol terenului și duce la o gheretă unde un paznic somnolent ascultă radioul. În spatele gheretei stăpânește umbra. Cine ajunge aici scapă de vipie și poate să-și tragă sufletul pe una dintre băncile străvechi, palimpseste ale iubirilor scrijelite stângaci și febril în piatra silită să îndure.

*As filhas do Mondego a morte escura
Longo tempo chorando memorarao,
E, por memória eterna, em fonte pura
As lágrimas choradas transformarao.
O nome lhe puserao, que inda dura,
Dos amores de Ignez, que ali passarao.
Vede que fresca fonte rega as flores,
Que lágrimas são água e o nome Amores!*

Acest memento decupat din *Lusiada* îi întâmpină pe turiștii care ajung la Fonte das Lágrimas. Versurile vorbesc de o tânără de viță nobilă și de dragostea ei sugrumată. Astăzi Coimbra râde, uriașul sequoia de lângă Fonte dos Amores se lasă mitraliat de blițuri, iar pădurea de bambus de alături pare un rastel de nuiele. Dar când soarele intră în nori, piatra în care a fost săpată amintirea dramei se întunecă aidoma unui chip de mireasă părăsită. În liniștea pe care n-o destramă nimeni, oftatul poetului se întâlnește cu țipătul de ciută săgetată al tinerei.

*Și ale lui Mondego mândre zâne
I-au plâns pieirea peste văi și șes...*

*Și lacrimile lor, din vremi bătrâne,
Într-un curat izvor s-au fost ales...
Al cărui nume până azi rămâne:
„Izvorul dragostelor lui Inês”,
Purtându-și printre flori nestinsul dor,
Cu apa – lacrimi, numele – Amor!... **

E o poveste ciudată, cu accente sălbătice. Un poem crud dintr-o lume așijderea. Un testament îngropat la o margine de oraș, lângă un heleșteu în care nu se mișcă nimic. E o poveste pe care cei care au găsit-o în cărți o spun mai departe cu sprâncenele unite în circumflexul neîncrederii sau cu mâna la gură în fața grozăviilor de demult. Unii cred că totul a fost o scorneală hrănită de setea noastră de sânge. Alții invocă hârțoage îngălbenite de timp, în care faptele sunt transcrise până la ultimul detaliu. Dar toți sunt de acord că Inês și Pedro, care acum își dorm somnul veșnic de o parte și de alta a transeptului din mănăstirea Alcobaça, au făcut curtea Portugaliei să se cutremure din temelii.

* Camões, *Lusiada*, traducere de Aurel Covaci, Editura Minerva, București, 1977 (n.a.).

Partea întâi

MISERA E MESQUINHA

Gureșenia se stinse după ce tăișul cuțitului de argint lovi de câteva ori buza pocalului. Curtenii se uitară cu priviri apoase spre capul mesei, parcă mirați de întrerupere. Unul se șterse la gură cu mâneca brodată a cămășii, altul termină de mestecat pe furiș dumaticatul de carne friptă, al treilea trase o dușcă de vin. Ce-o avea să le spună stăpânul de data asta? În cincisprezece ani de domnie, Afonso al IV-lea luase parte la puține ospete și ținuse rareori discursuri de îmbărbătare înaintea luptelor. Al șaptelea rege al Portugaliei și Algarvelor, urmașul lui Dinis, slăvit fie-i numele, era un oștean aspru și un om dintr-o bucată. Floricelele retorice îl plictiseau, melodramele susurate de baladiști îl lăsau rece. Prefera zăngănitul armurii și scrâșnetul spadei. Trăia într-o lume unde intriga se țesea în fiecare ungher, iar trădarea ajunsese monedă curentă. Veloso da Cunha, cronicarul care-l numise pentru prima dată *O Bravo*, Viteazul, povestea și azi, cui avea timp să-l asculte, cum îmblânzise Afonso din priviri un leopard primit în dar de la un curtean dornic să i se vâre pe sub piele.

— Ne vin vești din Castilia. Constancia, fata lui don Juan de Peñafiel, ajunge la noi peste o săptămână.

O însoțesc zece nobili și o sută de soldați înarmați până-n dinți. Aduc cu ei douăzeci de catări încărcăți cu daruri și trei cai pursânge arabi. Trebuie să-i primim cum se cuvine.

Câtiva meseni murmură aprobator, pe când ceilalți tăcură, așteptând noi explicații. Bănuiau ce avea să urmeze, dar voiau s-o audă din gura regelui. Sosirea Constanciei de Peñafiel nu putea să însemne decât un lucru: prințul Pedro, armăsarul focos care își schimba ibovnica o dată la două săptămâni, avea să fie dresat, înșeuat și închis în colivia înșurătorii. „În manejul menajului“, cum spusese chicotind poetul Jesualdo Miñambres într-un colț de tavernă, imediat după ce-i ajunsese la urechi zvonul despre Constancia și iminentul ei măritiș. Adio giugiuileli toride prin hambare, în poduri neaerisite sau la umbra sălciilor ce plângeau peste Mondego. Adio brunete ciufulite prin căpițe de fân. Adio nopți încinse de mirosul animalelor întăritate. Iubărețului i se pregătea o nuntă care să catifeleze, pe cât se putea, relațiile dintre Portugalia și Castilia.

— A sosit vremea să judecăm cu mintea, continuă regele. Dumnezeu mi-e martor, am făcut destule lucruri pe care n-aș fi vrut să le fac. M-am dus la Óbidos să cad la-nvoială cu Smintitul. I-am dat-o pe fiica noastră de soție cui n-o merita. I-am lăsat pe nobili să vâneze căprioare pe domeniile regale. Încă o rușine în văzul lumii n-are cum să strice. Constancia o să-mi fie noră. Știu că lui Pedro n-o să-i placă, dar n-are decât. Sunt treburi de stat, și chiar dacă acum nu-i e capul la ele, o să vină ziua când o să trebuiască să urce pe tron. Portugalia are nevoie de regi așezați, nu de cocoși cu ardei sub coadă.

Curtenii dădură din cap într-o tăcere subalternă, deși unii abia își stăpâneau râsul. Erau tare curioși să-l vadă pe Pedro priponit în atelajul conjugal, alături de o fetișcană pe care nici măcar nu apucase s-o întâlnească. La ce soiuri nevolnice creșteau în Castilia, nu s-ar fi mirat nimeni ca viitoarea infantă să fie o nubilă străvezie, o sperietoare cu leșie în loc de sânge și inima ca o smochină putredă. Dar nu-i puteau spune asta regelui, care se mulțumi să facă un semn nelămurit spre restul mesei, dând de înțeles că n-avea chef să vorbească mai mult și că festinul putea să continue. Mesenii puseră mâna care pe-o ciozvărtă, care pe-un burduf, dar chiar în clipa aceea Felipe Vargas, un asturian pripășit nu se știe cum la curtea portugheză și investit în glumă cu funcția de paharnic, deschise gura și, în loc să dea pe gât, vorbi.

— Trebuia să-l scurtezi de cap pe Smintit când ți s-a ivit prilejul, mărite. Altfel s-ar fi aranjat multe.

Afonso îl fixă cu ochii lui cenușii, în care era greu să citești mânie, blândețe ori nepăsare. Își mângâie bărbuța cu un aer gânditor, dar pe sub masă încleștă pumnul celeilalte mâini și și-l repezi în pulpă.

— Mama ar fi murit de inimă rea, Felipe. Altfel cum crezi că l-aș fi lăsat să scape?

Gura regelui se pungi, ca și cum Afonso tocmai ar fi dat pe gât o poșircă. Amintirea zilei când fusese silit să facă pace cu fratele său vitreg îl ardea și acum la fel de tare. Pe bastard îl chema tot Afonso, dar curtenii portughezi și oamenii de rând îl știau drept Smintitul. Porecla îi fusese dată chiar de profesorul de scrimă al regelui, care îl văzuse într-un amurg violet pe tânărul cu două vârtejuri

în păr vorbind cadavrului unei veverițe în fața unei cortine de leandri. Maestrul se crucise, se ascunsese după colțul unui zid și-și amintise, din cărțile vechi asupra cărora îl prindea somnul noapte de noapte, că istoria întregii lumi, nu doar a Portugaliei, era plină de nerozi, sclerați și cretini – unii chiar de os domnesc.

Însă cu toate momentele lui de rătăcire, Smintitul era statornic în ura față de fratele vitreg. Iar ura i se preschimbase în dorință de-a ucide când, la moartea lui Dinis, își văzuse rivalul așezat pe tron la Montemor-o-Velho. Mai ales că prima măsură a noului suveran fusese îndepărtarea hotărâtă a Smintitului, pus să aleagă între secure și surghiun. Afonso Sanches, numit astfel spre a fi deosebit de regescul său frate, alesese exilul și plecase în Castilia fără altă zestre decât praful de pe tălpi, un cal costeliv și un sac cu merinde. Proaspătul rege avusese grijă să-i retragă titlurile și să-i confiște moșiile pe care i le oferise Dinis.

Smintitul începuse să uneltească răsturnarea lui Afonso de îndată ce ajunsese în Castilia. Îmbrobodise câțiva nobili cu făgăduieli mieroase, promisese dregătorii celor care ar fi înlesnit uzurparea și nesocotise sfaturile care îndemneau la supunere. Condusese patru expediții împotriva Portugaliei, fusese înfrânt de fiecare dată și scăpase viu ca prin minune. La al cincilea atac, fusese prins de oamenii lui Afonso, închis într-un beci umed, prin care vânzoleau guzgani cât capul de cerb, și asigurat că mai avea de trăit cel mult trei zile. Salvarea Smintitului venise de la mama celor doi frați, înțeleapta Elisabeta de Aragón, care-l convinsese cu implorări înlăcrimate pe Afonso să nu-și mănjească mâinile cu sângele unui biet nemernic.